

Chyběl jenom sníh aneb není každý den posvícení...

Možná, že posvícení v Monaku zrovna bylo, ale určitě ne tam, kde jsme závodili. Tam se spíš čerti ženili. Ona už cesta samotná nevěstila nic dobrého, během pár set km jsme zaznamenali teplotní rozpětí od -7 do +12 stupňů. Podél italského pobřeží se pak počasí měnilo od tunelu k tunelu. A že tam těch tunelů bylo hodně přes 50! Asi červivé hory...

Do Monaka jsem vyrazil se svým oddílovým kolegou Zdeňkem Kumstou, ultraběžcem, na 24hodinový závod NoFinishLine, který se konal o posledním listopadovém víkendu. Již o týden dříve tam odstartovali účastníci osmidenního ultratrápení, mezi kterými jsem měl také pár známých.

V pátek odpoledne po našem příjezdu vysvitlo slunce, tak jsme na chvíli propadli optimismu, bohužel to bylo ten víkend naposledy. Prezentace proběhla ještě bez problémů, ale pak jsme se dvě hodiny marně snažili vyzvědět, kam na noc složíme hlavy a zbytek těla. Všichni nás posílali - ne tam, co si myslíte(!), ale do buněk, které byly vyhrazeny ultraúčastníkům osmidenního ultraputování a které byly beznadějně obsazené. A s přicházejícím soumrakem se začalo ochlazovat. Takže jsme zalezli do auta a nastartovali, abychom se aspoň na chvíli ohřáli. Předtím jsme ale požádali jednoho ze známých závodníků, francouzsko-slovenského Petera Kluku, aby se nám pokusil sehnat hlavního pořadatele, se kterým jsem mailoval a který mi dvě lůžka slíbil. Když už jsme se pomalu smířovali s nocí strávenou vsedě v autě, blýsklo se na lepší časy – přišel Peter, že noclehy máme opravdu zajištěny v klubovně místního Yacht clubu. I když se prakticky jednalo jen o dvě lehátka ve společné noclehárně, byla to dobrá zpráva, v interiéru bylo aspoň teplo. Na rozdíl od exteriéru, kde kromě neustále klesajících teploty začalo i pršet.

Vyspal jsem se celkem dobře a ráno v 8h jsme odstartovali v počtu 69 kusů. Bylo chladno, ale zatím aspoň nepršelo. Jako chodec mezi běžci jsem pochopitelně začínal ze zadních pozic, zatímco Zdeněk s přehledem kontroloval první desítku. Zakrátko jsme ovšem pochopili, že toto je především masová charitativní akce, závodění je až na druhém místě. Závodní okruh se stále více zaplňoval účastníky jdoucími pro charitu, nechyběly ani kočárky a psi. Ušlé kilometry všech účastníků se totiž sčítaly a někdo ze sponzorů, možná sama princezna Stephanie, která byla patronkou akce, pak za každý kilometr věnoval 1EUR na nějaké ohrožené děti. Myšlenka a zdejší tradice je to jistě chvályhodná, ale závodit se v tom davu moc nedalo, trať byla místy velmi úzká a prodrat se vpřed znamenalo kličkovat, brzdit, uhýbat, obcházet, obíhat, prosit a někdy i zastavit.

Neustálé měnění tempa nám neprospívalo, a také změny povrchu byly nepřijemné. Okruh byl dlouhý 1600 m, převážně kvalitní rovný asfalt, ale pár desítek metrů jsme procházeli po kostkách zvaných „kočičí hlavy“, a tam měla noha tendenci odrážet se všemi směry jenom ne dopředu. Jediné krátké stoupání na trati bylo zase zakončeno kombinací železný rošt–guma–dřevo–koberec–asfalt. To taky dokázalo docela rozhodit. A navíc to bylo jedno z nejužších míst, občas tam vznikala zácpa.

Během pár hodin se pak ještě více ochladilo, funěl ledový vítr a stále častěji pršelo. Už jsme jenom čekali, kdy začne sněžit. Takže jsem se teple oblékl, vzal navrch nepromokavou bundu, nasadil kulicha a připadal jsem si jako polárník, ti totiž musí postupovat vpřed takovým tempem, aby se nezpotili, protože by to pak na nich zmrzlo. A bylo mi jasné, že tady rekordy lámat nebudu, spíš to vypadalo na podlomené zdraví. Bylo mi zima i na oči a vypadalo to, že místo utírání tradiční kapky u nosu budu ulamovat rampouchy. Kromě toho se už nedalo nic pít ani jíst, jak to bylo všechno děsně ledové. Neměli jsme možnost si něco uvařit, na erární občerstvovače také nic teplého nepodávali a nebyl nikdo, kdo by se o nás postaral. Definitivně jsem se tak přesvědčil, že bez doprovodu se opravdu nedá nic zajít.

Logicky se tedy začala vkrádat myšlenka, proč se tady takhle trápit a riskovat zdravím, když stejně chodecká kategorie zvlášť vyhlášena není a výkon nebude stát za nic. Krátce po setmění přišel s podobnou úvahou i Zdeněk, když mne doběhl a pár kilometrů se se mnou prošel – v těchto podmínkách je to tzv. „o ničem“. Toho navíc trochu trápil žaludek, tak si na chvíli odskočil lehnout do tepla klubovny. Sice se pak na trať ještě několikrát vrátil, ale přece jenom v té klubovně bylo o poznání lépe. Já jsem si stále ještě myslel, že bych tu noc mohl nějak odpochodovat, ale musel bych sehnat aspoň teplý čaj.

Jak jsem takhle uvažoval, předběhla mne angličanka Heather, kterou jsem si pamatoval už z Antibes, kde mne zaujala nejenom výkonem, ale také tím, že při běhu občerstvovala hlavně nanuky. Což v tom vedru v Antibes bylo pochopitelné. Ale když jsem ji uviděl, že cucá nanuky i v tomhle počasí, zamrazilo mne úplně všude. Teď už by mi nepomohl ani ten čaj. A začala se vkrádat další myšlenka – 27. a 28. listopad jsou data úmrtí mých rodičů a já bych opravdu nerad v této neslavné tradici pokračoval. Tak proč v tom nečase dál riskovat, navíc mne pak čeká dlouhá cesta za volantem. V té chvíli jsem ještě váhal, ale pak mne volným krokem předešla vysoká blondýna - ne, kosu v ruce neměla, zato jednu ruku měla v kapse a druhou telefonovala. A to byla poslední kapka, došlo mi, že to, co tam předvádím, je fakt „o ničem“...

Zašel jsem k autu, nabral něco na převléknutí, něco k jídlu, varnou konvici a vydal se do tepla klubovny. Jenže tam hodně lidí spalo a někdo zrovna pod jedinou zásuvkou, takže vaření nepřicházelo v úvahu. Nezbylo než zalézt do spacáku a aspoň se pořádně ohřát. Usínal jsem s odváznou myšlenkou, že po pár hodinách zase vstanu a vyrazím na trať řádně dokončit závod. Jenomže po probuzení lilo jako z konve, tak jsem čekal, až přestane. Nepřestalo.

Ne nadarmo se říká, že ráno moudřejší večera, zdravý rozum ráno s přehledem zvítězil, závodit stejně nebylo s kým a o co, tak jsem počkali v teple na konec závodu, vrátili čipy, najedli se, pomalu sbalili a vyrazili na cestu domů. A těch 1340km za volantem byl rozhodně lepší výkon než jsem předvedl na trati...

O úrovni závodu svědčí fakt, že když jsem šel spát více než 10 hodin před koncem, byl jsem na 31. místě a ráno jsem skončil 39. Což znamená, že v noci skoro nikdo nešel. Tentokrát jsem ušel jenom 81300m. Zdeněk skončil na 26. místě se 112194m. Zajímavé je, že všichni byli klasifikováni i v tom osmidenním závodě, Zdeněk skončil na 261. a já na 427. místě. Z 5364 účastníků to nakonec není tak špatné, co?